

ПРИЯТЕЛ НА ГРЕШНИЦИТЕ

Дейвид Уилкерсън
12 Юни 2006

“Дойде Човешкият Син... приятел на бирниците и на грешниците!” (Матей 11:19). В Лука 7 глава четем историята на един фарисей на име Симон, който покани Исус на обяд в дома си. Този благочестив човек покани също и избрана група религиозни лидери като него. Най-вероятно гостите също бяха фарисеи.

Очевидно това беше много религиозно събрание. Симон и приятелите му фарисеи спазваха строго закона, стриктно даваха десетък и ходеха ежедневно в Божия дом. Те бяха абсолютно праведни в собствените си очи и се гордееха, че са светците на своето поколение.

Не съм сигурен защо някой фарисей би поканил Исус на вечеря, камо ли да доведе други религиозни лидери да се хранят с Него. Вероятната причина за поканата беше, че Симон и приятелите му искаха да преценят дали Исус е пророк или не. Пасажът ясно казва, че Симон беше чувал, че Исус е пророк (виж Лука 7:39).

В онази култура беше нормално да приемеш госта с леген вода и кърпа, да измиеш праха от краката му. (Тогава нямаше асфалтирани улици, така че краката на хората винаги бяха прашни от пътя.). Гостът беше приет също и с целувка по бузата. След което му се даваше малък съд с парфюм, с който да си намаже косата, която най-често се нуждаеше от къпане.

Докато четях този пасаж видях, че Симон беше настанил останалите си гости преди да пристигне Исус. И почти сигурно те се бяха освежили според обичая. В крайна сметка никой фарисей не желаше да му излезе името на негостоприемен човек.

Но от пасажа става ясно, че Исус не беше приет по същия начин. Всичко, което Той получи когато пристигна беше високомерие. Нямаше вода, с която да измие нозете си, нямаше целувка по бузата, нито миро за главата Му (виж Лука 7:44-46). Вместо това беше заведен до масата за по-нисшите гости и трябваше да се повдига към другите с все още прашните си крака.

Библията не ни казва за какво разговаряха около масата, но можем да предположим, че беше свързано с теология. Фарисеите бяха специалисти по тази тема и се бяха опитвали да изиграят Исус в други случаи с интересни въпроси. Но Христос знаеше какво имаше в сърцата на тези мъже и това бързо стана ясно.

Следващото нещо, което четем е, че една уличница, „която беше грешница“ се появи на сцената. Жената по някакъв начин си проби път през слугите в къщата и се добра до масата, на която вечеряха религиозните лидери. Там тя падна в нозете на Исус, стиснала алабастрен съд с парфюм и плачеща.

Симон и приятелите му трябва да са били много изумени от този акт. Всъщност те вероятно бяха парализирани от шока. Те знаеха, че жената беше голяма грешница в града им. (Може да е била проститутка). Мога да си представя какво си мислеха религиозните мъже: „Какъв срам; такава жена да дойде на събранието с Исус. Говорехме си за теология и изведнъж се довлече тази уличница.“

Грешницата падна на колене, взе прашните крака на Исус в ръцете си и започна да ги мие със сълзите си. Тогава фарисеите трябва да са останали с отворени уста: „О, не. Как може Исус да позволи на тази жена да Го докосне? Това е против закона – да имаш контакт с някой нечист. Той не трябваше дори да я оставя да се докосва до дрехите Му. Но ето – Той позволява на една проститутка да му държи краката.“

След това тя направи нещо немислимо – спусна си косата. Никоя благочестива еврейка не би извършила нещо такова на публично място. Но тази безнравствена жена използва косата си, за да избърше краката на Исус. Най-накрая тя отвори алабастрения съд и изля парфюм на краката на Христос.

Фарисеите вече бяха възмутени и си мислеха: „Какъв срам! Това е еротика. Исус няма как да е пророк. Ако Той наистина беше изпратен от Бог, щеше да знае, че тази жена е лоша и щеше да спре плътската показност веднага.“ Всъщност, Библията казва, че точно това бяха мислите на Симон (виж Лука 7:39).

Но Исус прочете мислите на домакина и обяви: „Симоне, имам нещо да ти кажа.“ (7:40). Искам да спра тук и да помислим върху думите на Исус към Симон. Истината е, че след като прочетох историята няколко пъти Светият Дух ме спря и го чух да ми прошепва: „Дейвид, имам нещо да ти кажа с тази история.“ Всъщност, аз вярвам, че Господ има да каже нещо на всеки един от нас с това.

Почувствах се подбуден да поставя себе си в тази история и да се изследвам в светлината на нейната истина. Веднага видях, че има 2 духа, които работят в този пасаж: духа на фарисейството и Христовия дух на простителността и възстановяването. Фарисеите излъчваха осъдителен, свръхсвят дух и съдеха жената и Исус. Но Христос показа дух на простителност и възстановяване когато каза на Симон, че има да му казва нещо.

Признавам си, че когато поставих себе си в тази сцена, първата ми мисъл беше: „Разбира се, че имам духа на Исус. Аз съм приятел на грешниците. Прекарал съм години в служене на наркомани и алкохолици, проститутки, на най-лошите грешници. В мен няма никакво фарисейство.“

Или поне така си мислех. Всъщност, повечето от нас си мислят: „Аз не съм този вид вярващ. Не съдя другите.“ Въпреки това точно духа на фарисейството се обажда: „Не съм като другите. По-праведен съм, по-свят.“ Понякога повечето от нас позволяваме на завистта, ревността или яда да определят мнението ни за другите.

За мен най-доброто определение за фарисейството е: някой, който наблюдава греховете на другите докато оправдава себе си. Исус посочва това като показва молитвата на фарисеите в храма: „Боже, благодаря Ти, че не съм като другите хора – грабители, несправедни, прелюбодейци... Поста два пъти в седмицата, давам десетък от всичко, което придобия.“ (Лука 18:11-12)

Казано с прости думи, духа на фарисейството казва: „Всички грешат. Около себе си не виждам нищо друго освен грях и компромис. Но аз съм прав. Аз съм защитник на истината.“

Какво имаше да казва Исус на Симон?

Христос каза на Симон притча за двама души, които дължаха пари на кредитора: „Единият му дължеше петстотин динария, а другият – петдесет. И понеже нямаха да му платят, той прости и на двамата. И така, кой от тях ще го възлюби повече?“ (Лука 7:41-42)

Симон изглежда разбра посланието. Следващият стих казва: „В отговор Симон каза: Мисля, че онзи, на когото е простил повече.“ (7:43). Какво точно беше посланието на Христос към този фарисей? Накратко, Той казваше на Симон: „Ти си този, който се нуждае от прошка.“

Виждате ли, когато Исус отначало му каза „имам да ти казвам нещо“, Той имаше предвид: „Искам да ти покажа какво има в сърцето ти. Моментът около масата не се отнася за онази жена, която дойде после. Става дума за теб, Симоне. Става дума за духа, който живее в теб, за религиозната ти гордост, за арогантността ти, духа на осъдението, липсата ти на състрадание.“

Аз вярвам, че Исус казваше на гордия фарисей следното: „Тази така наречена „лоша“ жена познава дълбините на покварата. Тя знае, че заслужава наказание. И си признава, че е безнадеждна и разглежда себе си като най-голямата грешница. Причината, поради която тя дойде тук и направи това е понеже е благодарна за милостта и очистиането.“

Тя вижда, че я презираш, Симоне. Тя чува шушуканията ви и чувства осъдителния ви гняв. Но няма да те осъди. Не, тя ще те обича въпреки това. Така е, защото знае какво ѝ е било простено. Тя може да обича всеки човек, понеже е била възлюбена въпреки собствените ѝ грехове. Сега тя чувства, че няма право да съди другите.

Но, ти, Симоне, не виждаш покварата на сърцето си. Ти съдиш тази съсипана жена, но не виждаш, че се нуждаеш от толкова, ако не и от повече милост. Мислиш си, че тя се нуждае от много прошка, а ти се нуждаеш от малко. Но това не е така.“

Помислете за това, което Исус каза по-рано на фарисеите: „Това, което излиза от човека, то осквернява човека. Защото отвътре, от сърцето на хората, излизат лоши мисли, блудства, кражби, убийства, прелюбодейства, користолубие, злина, коварство, сладострастие, лукавство, богохулство, гордост, безумство. Всички тези зли неща излизат отвътре и оскверняват човека.“ (Марк 7:20-23)

През 50-те години служение съм виждал толкова много глупост, толкова много фалш, толкова много търговия с Евангелието, толкова много изнудване и лъжеучения. И знам, че всичко това наскърбява Господ. Исус изгони обменителите на пари по Негово време и изобличи лъжата. Но Той запази най-жестоките изобличения за фарисейството. Евангелските писания ме убеждават, че Исус мразеше най-много него.

Молитвата ми през последните седмици е Господ да ми покаже фарисейството в собственото ми сърце

Моля се: „Исусе, преди да проповядвам следващата проповед относно състоянието на църквата Ти, преди да кажа още една дума за слабостите в служението на някой друг, моля Те, покажи ми моето сърце. Свети Душе, Ти велик хирург, проникни до моя рак и направи рентгенова снимка на сърцето ми. Покажи ми гордостта и твърдостта на сърцето ми.“

Наскоро четох, че има 3700 петдесатни деноминации в Америка и още 27000 по целия свят. В допълнение към тях има хиляди харизматични групи и малки деноминации. В Бразилия и Аржентина, Нигерия и други африкански страни, съществуват стотици такива деноминации. Баптистите също се доближават до тези цифри.

Много от тези деноминации са доктринално изрядни, вършат чудесна работа и издигат духовни църкви. Те проповядват мощно Евангелието и печелят огромен брой хора. Но има голяма част богохулство, много лъжепророци и много просене на пари от бедните.

Така беше и по времето на Христос. Имаше толкова много видове фарисеи, толкова много фракции садукееи, толкова много противоречащи си свещеници. Лъжеученията изобилстваха, вдовиците бяха обирани, а на възрастните им отнемаха къщите, все с „религиозна“ цел.

Исус каза ясно, че един ден извършителите на такива грешни действия ще бъдат съдени. Всички те ще се изправят пред Него в онзи ден и ще дадат отчет за действията си. Въпреки това, докато Исус служеше на земята, Той отказа да прекара времето Си и да контролира хорските работи. Той все още не беше седнал на съдилището Си. Вместо това Той се фокусира изцяло върху работата на царството Си.

В бъдеще ще видим възход на глупостта и фалша в църквата, както никога до преди това. Ангели на светлината ще се надигнат, обладани от демони проповедници и многословни евангелизатори ще съблазняват хората.

Неотдавна видях един такъв евангелизатор по телевизията, който имаше кампания за събиране на пари. Той разказа налудничавата история за една жена, която дала 100 долара на служението му и след няколко седмици получила наследство от повече от 800 000 долара.

Залепнах за стола си в шок докато гледах да върви тази ужасна съблазън. Скоро се изяхдах от яд и извиках към небето: „Ще изоблича този човек!“ Но в следващия момент Господ ми прошепна в сърцето: „Не, няма да го изобличиш. Ще го оставиш намира. Слепците водят слепци и всички те ще паднат в ямата.“

Наистина вярвам, че желанието ми беше да защита Евангелието, но реагирах в плътта си. Истината е, че Исус вече беше заявил нещо точно по тази тема. Учениците Му отидоха при Него един ден и казаха: „Учителю, съблазняваш фарисеите с учението Ти.“ А Исус им отговори: „Оставете ги, те са слепи водачи на слепци; а ако слепец води слепеца, и двамата ще паднат в ямата.“ (Матей 15:14)

През годините от служението ми съм се чувствал подбуден да кажа много силни думи срещу лъжците и глупаците. Не се отмятам от тях, въпреки че знам, че понякога не бях прав поради ревността си. Но нещата ще се влошат толкова много, толкова много работи ще наскърбят Господ, че ще трябва да прекарваме цялото си време опитвайки се да потушим тези пожари. Христос ни казва, че това не трябва да бъде главната ни задача. Вместо това Той ясно ни казва каква трябва да е целта ни в тези последни дни.

Ние сме призвани да възстановим падналите

Помислете за другият дух, който се прояви в къщата на фарисея Симон в онази нощ – духът на прошката и възстановяването. Библията ни казва: „И като се обърна към жената“ (Лука 7:44). Тук мисля, че Исус ни показва върху какво трябва да се съсредоточим – не върху фалшивата религия, не върху лъжеучителите, а върху грешниците.

Отмествайки погледа Си от Симон и гостите му, Исус се обърна към жената и каза: „прощават й се многото грехове; защото тя възлюби много; а на когото малко се прощава, той малко люби... Твоята вяра те спаси. Иди си с мир.“ (7:47, 50). Тук Исус казваше защо е дошъл – да възстанови падналите, онези, които нямат приятел, победените от грях и да ги направи Свои приятели. Той казва и на нас днес: „За това се отнася служението Ми.“

Така казва и апостол Павел – това трябва да бъде нашия фокус. Ние не трябва да съдим падналия човек, но да се опитаме да го възстановим и да премахнем укора му. Всъщност, той каза, че това е теста за духовността – готовността да възстановиш падналия. „Ако човек падне в някое прегрешение, вие, духовните, поправяйте такъв с кротък дух. Но казвам: пази себе си, да не би и ти да бъдеш изкушен.“ (Галатяни 6:1)

Когато Павел използва фразата „пазете себе си“, той кара галатяните да си спомнят предишната им нужда от милост. С други думи: „Какво ви прости Христос? Кой укор от миналото ви премахна Неговата милост? Господ покри ли тези грехове? Сега си помислете за всичките ви лоши дела и мисли в ежедневието си и за собствената ви нужда от вечната благодат на Христос и от прошката Му.“

Теологът Джон Калвин каза: „Християнинът, който съди греховете на другите, когато самия той е виновен в същото време, е като осъден престъпник, който сяда на съдийското място, за да осъди някой човек.“ Затова е и предупреждението на Павел: „Пази себе си, да не би и ти да бъдеш изкушен.“

След това Павел бързо добавя това напътствие: „Носете си товара един на друг и така ще изпълните Христовия закон.“ (6:2). Кой е Христовия закон? Той е любов: „Нова заповед ви давам: да се любите един друг; както Аз ви възлюбих, така и вие да се любите един друг.“ (Йоан 13:34). Истината е, че греха е най-тежкото бреме на човека. Ние просто не можем да си затворим очите или да простим греховете на другите. Но има начин да им помогнем да си носят бремето и това става чрез нежност, любов и коригиране. Ние трябва да възстановим покаяните се братя с нежност и любов.

Павел писа до Тимотей за това как да се отнася с онези, които са в „примката на дявола, от когото са били уловени, за да вършат неговата воля.“ (2 Тимотей 2:26). Той съветва: „А Господният слуга не бива да се кара (с тях), а трябва да бъде кротък...способен да поучава, търпелив, с кротост да увещава онези, които се противопоставят, та дано Бог да им даде покаяние, за познаване на истината и да изтрезнеят, и се освободят от примката на дявола“ (2 :24-26)

Важно е да разбираме напълно какво казва Павел в този стих

Като четем напътствията на Павел да „носим бремето на другите и така да изпълним Христовия закон“, трябва да се запитаме: „Наистина ли искам да живея угодно на Господ и да изпълня Словото Му?“

О, колко много много пъти съм се опитвал да угодя на Бог. Молил съм се: „О, Господи, просни ме на земята пред присъствието Ти. Нека плача съкрушен. Помогни ми да се покая, раздвижи духа ми, нека да не бъда засегнат от хладкостта. Дай ми по-голяма страст за Словото Ти.“

Всичко това е добре, библейско е и ако правиш тези неща се чувстваш добре, понеже знаем, че вършим неща, които са угодни на Бог. Но Павел казва: „Ето какво иска най-вече Бог от нас. Ето го словото Му за това как да изпълним Христовия закон: носи бремето на другите. Възстанови падналите.“

Не мога да се отърся от тези павлови думи. Те ме карат да попитам: „Господи, как точно да нося бремето на другите? Не мога да нося греховете им, това е работа само на Христос. Но, Господи, аз чувам да казваш, че точно това е което искаш. Значи трябва да знам как става това, но аз не знам. Къде са инструкциите?“

Ето какво чувам от Святия Дух: трябва да Го накарам да намери всичката ми гордост, всичката ми завист и ревност, всичкото ми желание да съдя и погрешна жар. И трябва да Го помоля да ми даде Неговия дух на простителност и търпение. С две думи – трябва да търся духа, който имаше Исус в къщата на Симон. Когато имаме такъв дух у нас, той работи като мощна притегателна сила, която привлича онези, които се нуждаят от Божията милост. Той привлече известната жена към духа на състрадание на Исус. Ние знаем, че е работа на Святия Дух да привлича грешниците към Христос. Но защо Святия Дух би изпратил човек, който се нуждае от прошка, при нас ако нямахме дух на простителност?

Великите Джордж Уайтфийлд и Джон Уесли бяха двама от големите евангелизатори в историята. Тези мъже проповядваха на хиляди на открити събрания, на улицата, в паркове и затвори и чрез служението им мнозина повярваха в Христос. Но между тези двама мъже възникнал доктринален спор за това как се освещава човек. Двамата се различавали силно в позициите си и си разменили някои обидни реплики, както и последователите им.

Един последовател на Уайтфийлд отишъл при него един ден и казал: „Ще видим ли Джон Уесли в небето? Той всъщност питал: „Как може да се спаси Уесли след като проповядва толкова грешно?“

Уайтфийлд отговорил: „Не, няма да видим Джон Уесли в небето. Той ще бъде толкова високо до Христовия трон, толкова близо до Господ, че няма да сме в състояние да го видим.“

Павел нарича този вид дух „разширение на сърцето“. Той го имаше в себе си когато писа на коринтяните – църква, в която някои го бяха обвинили в закоравялост и се бяха присмивали на проповедите ми. Павел ги увери: „О, коринтяни, устата ни са отворени към вас, сърцето ни се разшири.“ (2 Коринтяни 6:11)

Когато Бог разшири сърцето ти, изведнъж падат много ограничения и бариери. Вече не гледаш през тесен отвор. Вместо това виждаш как си воден от Святия Дух към онези, които изпитват болка. А онези, които изпитват болка са привлечени към състрадателния дух на привличането от Святия Дух.

Та, имаш ли нежност в сърцето си когато видиш хора, които изпитват болка? Когато видиш брат или сестра, които са се спънали в грях, които имат проблеми, които са на път да се разведат, изкушаваш ли се да им кажеш какво не е наред с живота им? Те нямат нужда от това някой да им го каже, понеже най-вероятно вече си го знаят. Това, което казва Павел е, че единствената нужда на такива хора е да бъдат възстановени в духа на добротата и нежността. Те имат нужда от това да срещнат духа на Исус, който беше демонстриран в къщата на Симон.

Ето вика на сърцето ми за остатъка от моите дни: „Господи, премахни всичката нищожност от сърцето ми. Искам духа Ти на състрадание към онези, които ги боли, Твоя дух на простителност когато видя някой паднал, Твоя дух на възстановяване, за да премахна укора им.

Премахни цялата надутост от сърцето ми и увеличи способността ми да обичам враговете си. Когато се доближа към някой, който живее в грях, нека да не го съдя. Вместо това, нека водния извор в мен се превърне в река от Божествена любов към тях. И нека любовта, която им се покаже запали в тях любов към другите.“

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 2006 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[A Friend of Sinners](#) / [Приятел на грешниците](#)